

Janez Rožencvet:

Kraljevska kri

Cudno je bilo pa, da se stari junaški vitez, ki se je nasproti vitezu Zmajevcu tako čvrsto držal in skorajda po nesreči izgubil, pred novim nasprotnikom ni prav nič izkazal. Že pri prvem dotiku sulice je omahnil. Njegov nasprotnik je

kraljeviča. Toda kraljevič, ki je upal, da bo viteza Zmajevca ravno tako gladko premagal kakor je starega viteza, se je zmotil. Vitez Zmajevec se je boril zares in v drugem spopadu je kraljevič odprl vizir, ker je raje končal boj, kakor da

bil namreč sin njegovega kralja, ki je prav takrat oddajal graščine starega, izumrlega rodu. Eno teh graščin je potem zaradi zaslug svojega pametnega očeta dobil sin tega viteza.

V tretjič so premenjali nasprotnike in vitez Zmajevec je imel zdaj proti sebi

bi se izpostavljal nevarnosti padca s konja.

Kolo prve skupine je bilo dobojevano. Vitez Zmajevec je odnesel tri zmage, njegovi nasprotniki pa samo po eno. Vitez Zmajevec se je imel torej nazad-

nje boriti še z vsemi zmagovalci iz ostalih skupin.

Gledalci so se razvneli. Zlahtne gospodične niso več preplašeno vzklikale in zapirale oči, če sta dva junaka posebno trdo vkup trčila. Z žarečimi lici in svetlimi očmi so gledale boje ter vzpodbujale junake, ki so se jim zdeli najbolj zmage vredni. Stari vitezi so postali zgovornji. Pripovedovali so svojim zlahtnim gospem o slavnih turnirjih, v katerih so se nekdanj sami merili z junaki, kakršnih današnji rod niti več ne premore. In vsakokrat so zmagali najmanj tako kakor vitez Zmajevce. Z občudovanjem in strmenjem so jih poslušale priletne zlahtne gospe. Malo so jih pa poslušale zlahtne gospodične, ki se niso zanimale za stare zmagovalce prejšnjega rodu, temveč le za mlade zmagovalce današnjega dne. In sicer najbolj za tiste, ki so se pogumno v ogradi merili, dosti manj pa za druge, ki so samo govorili, kako bi zmagali, da jih ni ta ali oni slučaj odvrnil od boja.

Tako so ob čimdalje večji napetosti potekli boji vseh štirih skupin in prišel je trenotek, ko se je moral vitez Zmajevce pomeriti še z zmagovalci drugih treh skupin.

Med temi sta bila dva kraljeviča, ki sta se posebno resno prizadevala za kraljično Zinajido, in od katerih se eden ni baš slabo boril. Vse je nestržno ugibalo, ali se bo v odločilnem kolu vitez Zmajevce tudi s tema nasprotnikoma tako čvrsto boril, ali se bo rajši pametno zadovoljil s tem, kar je zanj primerno, ter ne bo tekmečem kvaril zmage tam, kjer se je sam ne more nikdar nadejati.

Zlahtne gospodične so se zvedavo ozirale zdaj v viteza Zmajevca, zdaj v kraljico turnirja, ki je v razkošni obleki in v blestečem se nakitu mirno, toda vsa blede sedela poleg svojega kraljevskega očeta. Vse je z neizrečeno napetostjo čakalo glasu trobent.

Vitez Zmajevce je pa precej pokazal, da ne pozna prizanašanja, da hoče zmagati, in da je po težkem boju njegova moč še zrasla. Prvega kraljeviča je vzdignil s sedla kakor snop in tudi z ostalima dvema nasprotnikoma je hitro opravil. Vse je ostrmelelo.

V bojih s šestimi nasprotniki je ostal edini vitez Zmajevce nepremagan in njemu je pripadel pas, ki ga je vezla sama kraljica turnirja. Presenečena zlahtna gospoda se je ozrla v kralja Vladislava, toda kralj ni pokazal niti sence nejevolje.

Zato je vse z glasnim ploskanjem in vzklikanjem pozdravilo zmagovalca, a vihar navdušenja se je vzdignil, ko je vitez Zmajevce stopil pred prestol kraljice turnirja, pokleknil ter prejel iz njenih belih, drhtečih rok z zlatom vezeni pas.

Premagana kraljeviča sta sicer od jeze in zavisti z zobmi škrtala, toda nihče ju ni slišal. Zanju še boljše, zakaj marsikdo bi se njih onemogli jezici škodljivo posmeheval, a pomagati jima ne bi mogel nihče. Da ju je slišala sama kraljica turnirja, bi jima s svojim srebrnim glasom v tolažbo rekla le, da je vesela zmage vrlega junaka.

Da ju je slišal pa vitez Zmajevce, bi jima sploh ne mogel reči niti besedice. V zmagovalnem trušču mu je bilo srce prepolno, da bi se mogla njegova misel baviti še s čim drugim kot z neizmerno lastno srečo, ki ga je doletela.

XI.

Kadar drevijo sanke z naglico nizdol, jih lahko že majhna spotika ali neznamen ovinek preokrene ter s poti vrže, če ne celo prevrne. Podobno se včasih zgodi človeku, ki vidi v mislih vse ravno in gladko pred seboj ter nenadoma zadene na malenkostno oviro, kakršne ni pričakoval, ki ga pa potem vsega zbega in zmede.

Kraljevič Boleslav je v mislih premeril zadnji konec poti do svoje sreče in videl, da je ta pot ravna in gladka, vsa z zlatim peskom in z rožami posuta. Videl je na koncu poti prelepo kraljično Zinajido, poleg nje kralja Vladislava in svojega očeta kralja Ljudomila, okrog njih pa brez števila kraljevičev, velikašev, vitezov, zlahtnih gospa in gospodičen. In videl je samega sebe kako stopa prednje, ki ga pričakujejo. Prelepa kraljična razprostira zlahtne bele roke, kraljevski oče in kraljevski tast se mu neizrečeno dobrohotno smehljata in vsi mu navdušeno vzklikajo: »Naj ti po noči in po dnevi sonce sveti, naj zrastejo rože po vseh tvojih potih, naj te do konca tvojih dni blagrujejo sirote in kralji širom sveta!«

In samo še nekaj ur naj mine, pa bo na koncu te poti. Kar je bilo nevšečnega, je že vse za njim. Nevarno in zoprno potajevanje pod izmišljenim imenom je prestano, sreča ni skoparila z zmagami; sreča je dolge tedne pri dobri volji ohranila kralja Vladislava ter mu navzlic kraljevi nepreračunljivosti očitno naklonila njegovo milost. Sreča, sama sreča

mu je pa tudi odklenila srce prelepe kraljične Zinajide, zakaj čeprav je vse tedne le pri svečanih prilikah kdaj z njo govoril, je vendar že kmalu začutil, da je njeno čisto srce zanj na stežaj odprto.

Zdaj se je treba vitezu Zmajevcu samo še preobleči, poiskati stari indijski prstan ter oditi na večerjo, ki jo je kralj priredil na čast njemu, zmagovalcu v turnirju. Tam se bo lahko razodel. Kralj Vladislav se bo milostno nasmehnil ter mu dal razumeti, da je že davno vedel, kdo se skriva po imenom viteza Zmajevca. Z veseljem bo kraljična v dar sprejela njegov prstan, kraljeviči se ne bodo več hudovali nanj, ko bodo spoznali, da jih je premagal po krvi raven tekmeč, in tudi premagani vitezi se mu bodo spoštljivo približali ter dejali: »Z veseljem bi služili gospodu, čegar roka je močnejša od naše!«

In kraljevič Boleslav se je preoblekel ter začel nato iskati indijski prstan.

Ali čudno, prstana ni bilo nikjer! Sicer ga ni bil na dvoru kralja Vladislava še nikoli v roke vzel, vendar je mislil, da ga je kam založil. Da bi mu ga bil kdo izmaknil, si ni mogel misliti, posebno ker so bili drugi njegovi, morda še bolj dragoceni prstani vsi tu. Povpraševal je oprode, ki niso nič vedeli ter kljub iskanju in brskanju po vseh kotih prstana seveda tudi niso našli. Ko ni bilo že več časa za iskanje in povpraševanje, je kraljevič izbral drug prstan z dragocinim kamnom ter se odpravil v kraljeve dvorane na večerjo.

Pametno je to storil, zakaj razen njega samega vendar ni nihče vedel, kakšen prstan je mislil podariti kraljični, a poglavitna stvar je, da ji da sploh prstan, ne pa kakšnega ji da. S tem bo izpolnil, kar mu je kralj na lovski gostiji namignil, in vse pojde ravnim potom.

Vendar kraljevič je imel že tedne in tedne namen, da podari kraljični ravno indijski prstan, ki naj mu po očetovi želji in cigankinem prerokovanju prinese srečo. Zmedlo ga je, da je zdaj ta prstan na čuden način izginil, in neprijetna slutnja ga je obšla, da to ne pomeni nič dobrega.

Pri večerji so ga kot najnižjega viteza posadili na konec mize, kralju in kraljični nasproti. Tam je sedel poleg samih kraljevičev in imenitnikov ter se iz prelestnih višav neizmerne sreče pogrezal čimdalje globlje v mračno žalost. Nenadoma ga je obšla celo misel, da bo moral umreti.

V tolažbo si je dopovedoval, da je sreča, ki jo je vžil zadnje čase, že sama življenja vredna. Ali mlad človek se vendar težko loči od tega sveta, ne da bi se sam sebi smilil. Misliti na smrt in imeti pred očmi tako lepo kraljično, je bilo pa še posebno bridko. Žalosten se je oziral vanjo, toda pogledi, ki mu ji je kraljična Zinajida vračala, so mu sicer žalost sladili, a hkrati srce še bolj stiskali.

Poleg kralja in kraljične je bil vitez Zmajevce kot zmagovalca v turnirju najimenitnejša oseba pri mizi. Zato ga je doletela čast, da je smel razrezati pečnega pava, ki so ga kuharji z veliko slovesnostjo prinesli v dvorano. V rezanju pečenke je moral biti sleherni vitez prav tako izurjen kakor v sukanju orožja. Vitez Zmajevce je pečnega pava imenitno razrezal in od tristo gostov pri kraljevih mizah je vsak dobil dober kosček.

Gostje so pri tej priliki opazili, da je mladi vitez nekam žalosten. Samemu kralju se je čudno zdelo, da zmagovalca ne kaže takega veselja, kakor bi ga človek po pravici pričakoval. In kralj je naročil najbližjemu dvorjanu, naj viteza Zmajevca povpraša, kaj se mu je primerilo, a kralja so koj nato zaradi važne novice od mize poklicali, da ni utegnil počakati odgovora.

Novico so prinesli zaupniki, ki jih je bil kralj Vladislav iz previdnosti med turnirjem poslal na oprezovanje in poizvedovanje v sosednjo deželo kralja Ljudomila. Zaupniki so tam dognali, da kralj Ljudomil ne kaže take žalosti in skrbi kakor bi se dobremu očetu bolnega sina spodobilo: slišali so govornice, da je kraljevič Boleslav čisto zdrav skrivaj nekam odšel, čeprav doma vsa dežela za njegovo zdravje prosi ter si dvorni zdravnik na videz hudo prizadeva za bolnika. Enemu zaupniku se je celo posrečilo, da se je vtihotapil v grad kralja Ljudomila, kjer je videl kraljevičevo sliko. Po sliki je kraljevič za čudo podoben svetemu Juriju v kapeli kralja Vladislava. Ker sta obe sliki od enega mojstra, utegne biti po mnenju zaupnikov ta čudni vitez Zmajevce, česar imena in grba dosihmal ni nihče poznal, sam kraljevič Boleslav, sin kralja Ljudomila. Zdelo se jim je potrebno svojemu gospodu to nemudoma sporočiti, da bo vedel, koga gosti pri mizi.

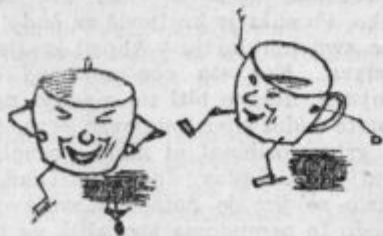
(Dalje prihodnjič)

Čajnik

Nekoč je bil ponosen čajnik, ponosen na svoj porcelan, ponosen na svoj dolgi tulec, ponosen na svoj široki ročaj. Imel je nekaj spredaj in nekaj zadaj. Spredaj je imel tulec in zadaj ročaj in

o tem je rad govoril. O svojem pokrovu pa nasprotno ni rad pravil; imel je svoje napake in o svojih napakah nihče rad ne govori, to že drugi opravijo na pretek. Ploščki, lonček za smetano in skodelica za sladkor, sploh

vse čajno posodje prav gotovo ne bi pozabilo slabosti pokrova in bi govorilo o tem daleko več, kot pa o vrlihah

dobrega ročaja in izvrstnega tulca. O, to je čajnik vedel.

»Jaz jih že poznam!« je godrnjal na tihem, »jaz prav tako dobro priznam tudi svoje napake in v tem je moja skromnost, moja ponižnost. Napake imamo seveda vsi, zato imajo pa nekateri tudi posebne darove. Ploščki so dobili ročaj skodelica za sladkor je dobila pokrov, jaz sem dobil oboje in še spredaj nekaj, česar drugi nikoli ne dobe. Dobil sem tulec, ki me je povzdignil za kralja čajnega omizja. Skodelici za sladkor in lonček za smetano je bilo prisojeno služiti za služabnike dobrega okusa, jaz sem pa dobrotnik, vladar, jaz razširjam blagoslov med žejnim človeštvom; v moji notra-

nosti se predelujejo kitaški lističi v kipeči, brezokusni vodi.

Vse to je pravil čajnik v svoji mladosti, nedolžni dobi. Stal je na pogrnjeni mizi, nežne roke so ga vzdigovale a najnežnejša ročica je bila nespretna in nerodna, čajnik je padel, tulec se je oddrobil, ročaj se je odkrnil, o pokrovu sploh ni, da bi govoril, o njem se je že dosti otrob navezalo. Brez zavesti je ležal čajnik na tleh, na široko se je razlila čajna voda. To je bil hud udarec, ki ga je doletel, in najhujše je bilo, da so se smejali, da so se smejali njemu, ne pa nerodni roki.

»Nikdar ne pozabim tega strašnega trenutka!« je pravil čajnik, ko je po-

zneje pripovedoval svojo življenjsko zgodbo.

>Krstili so me za pohabljenca, postavili v kot in me drugega dne podarili revni ženici, ki je prišla prosit malo masti. Padel sem v revščino, stal sem tam, i kar se zunanosti i notranjosti tiče, brez pomena. A prav tu se je začelo moje boljše življenje. Vsi smo podvrženi neprestanim spremem-

bam. Prati so nasuli vame; za čajnik pomeni to toliko, kot da bi ga zagrebli; a v prst so vsadili cvetlično čebulico. Kdo jo je vsadil, kdo mi jo je podaril, tega ne vem, a podarili so mi jo v za-

meno za kitajske lističe in za kipečo vodo, kot nadomestilo za ročaj in tulec. In čebulica je ležala v zemlji, če bulica je ležala v meni, bila je moje srce, moje živo srce, kot ga nisem nikoli poprej imel. Življenje in sila sta prekipevala v meni, vsakršne sie so se zgenile; srce je bilo, čebulica je kalila in v njej speče misli in občutja so si s silo priborila pot; v lepi roži so si jo priborila. Videl sem jo, nosil sem jo in samega sebe sem pozabil ob njeni lepoti. Blaženo je pozabiti nase radi drugih! Nič se mi ni zahvalila, na me ni mislila; — občudovali so jo in slavili. Tako vesel sem bil tega: kako neki ne bi bil! A nekega dne sem slišal, ko so pravili, da je vredna boljšega lončka. Razbili so me čez pol; o, to je strašno bolelo, roža je prišla pa v lepši lonček, — in mene, mene so vrgli na dvorišče, in tu ležim kot stara črepinja — a spomin vendarle živi v meni, tega mi ne more nihče vzeti.

RKISTJAN ANDEESEN

Volk in lisica

Volka in lisica, Volk Lakotnik in njegov brat Mesojedec sta šla skupaj po cesti in se pogovarjala. Kar priteče mimo zajček Dolgouhec, volka pa brž za njim in sta ga oba naenkrat zgrabila. Namesto pa, da bi ga lepo razdelila, sta se začela prepirati. «Jaz sem ga prvi zgrabil!» pravi Lakotnik, a Mesojedec mu odvrne: «Ne, jaz sem ga, ti se motiš!» Pa zopet zakriči Lakotnik: «Ne boš, kaj rad bi me spravil na led!» «Pa pojdiva k botrici lisički po kak svet!» In sta šla. Pa nista prišla še do pol pota, ko ju dohiti botrica lisička. «I, kam pa spet?» ju prijazno ogovori. «Nu, k Vam po svet.» «Zelo laskavo. Ampak če mi bo kaj prišlo v glavo», se nasmehlja lisička, potem pa pristavi: «Tam dolj pri starem svinjaku je bila botrina.» «Gotovo je bila prav dobra slaniha», se pogladi Lakotnik po želodcu. «Naš zajček le boljši bo», meni Mesojedec. «Pri zajčku se bosta gostila zelo», odvrne lisička porogljivo. «In prosiva zdaj, da nama ga razdelite, pri tem pa seveda vi delček dobite», zaprosita volka. «No dobro, ker vidva sta le, drugače pa za ves svet ne», govori prijazno lisička in nadaljuje: «Kaj zajec ima, da se lahko deli po dobri meri?» «Ušesi

dve, oči in tace štiri» odvrneta volka, nič hutega sluteč. Lisica pa odgrizne zajcu ušesi, in tace ter mu izpraska oči: «Tu vsakemu uhelj, dve taci, oko. Kaj dobra to zvrhana mera Vam bo», brž zdrdra, pograbi ostalega zajca in zbeži osuplima volkoma izpred oči in, ko sta se zavedla, je bila lisičica že, Bog ve kje. Kjer se prepirata dva, tretji dobiček ima.

Tanja Sajovic, uč. II. c
razr. real. gimn. v Kranju

Zlogovnica

Sestavi iz naslednjih 14 zlogov: al·br·den·e·kar·ko·najst·o·prog·se·so·te·tev·za 7 besed pomena: 1. kmetov up; 2. barbarski narod; 3. krog dni; 4. število; 5. zakonski drug; 6. domača žival; 7. sinjski vitez — da bodo tvorile začetne črke od zgoraj navzdol tesen, končne črke od zgoraj navzdol pa tako krasoto na Gorenjskem
A. Francevič:

Manica:

Jež in dihur

Dihur se je čestokrat obregoval ob ježa in njegovo bodečo suknjo. Pri vsaki priliki ga je zasmehoval in zaničeval, češ, jež ima tako smešno in grdo telo, kakor nobena druga žival.

Končno je to vedno pikanje postalo že tudi skrajno potrpežljivemu »bodežu« preveč in nekega lepega dne naposve smrdljivemu dihurju dvoboj.

Druge živali pa so bile mnenja, da ni lepo, prelivati tovariško kri. Naj si stranki rajši izbereta sodnika, ki naj sodi in razsodi po pravici!

Jež in dihur sta s tem predlogom zadovoljna, le glede sodnika se ne moreta zediniti. Zato jima priskočijo na pomoč živali, ki določijo za sodnika ovca, katero takoj pokličejo iz planinske pašnje ter ji obrazložijo kako in kaj.

Ali ovca, ta dobra in pohlevna živalica, prijateljsko svetuje, naj se obe sovražni živali lepo pomirita.

»Dovolj hudo je, ko nas preganja človek, čemu bi se potem grizle med seboj še živali,« pravi ovca. »Ker ste me pa izbrali za sodnika, potem čujte mojo obsodbo:

Jež in dihur se naj v znak sprave lepo objameta in naj poslej živita v prijateljstvu!«

Živali se spogledajo in pokimajo. S tem je sodba že pravomočna.

Jež in dihur pristopita, se vzpneta na zadnje noge ter se objameta. Pri tem se pa jež nekoliko zaobrne, da pride njegova bodeča stran v bližino dihurjevega trebuščka in tedaj stisne svojega nasprotnika krepko k sebi. Dihur spusti od sebe strahovit glas, nato pa pade v nezavest.

Ko se potem spet zavé, čuti po vsem trebuhu silne bolečine, prizadecjane od ježevih bodic.

»Joj, joj,« vzdihuje ves zlomljen in prestrašen, »če je že ježev spravi objem tako hud, kaj še le, če bi me on zgrabil v jezi...!«

Odslej je imel jež kajpada pred dihurjem lep mir.

(Francevič)

Leteci maček

Raz streho vidi Muc aeroplan in gleda lahne lastavice. Tačas obide ga pohlep močan, da letal bi ko ptice.

O meni po vsem svetu pojde glas, češ, to je imeniten maček, podoba moja listu bo okras, ki rad ga čita Hlaček.

Kaj je storiti, da dobim polet in da vzdržim se po praznini? Pojesti nekaj ptičev s krili vred, to lek je pač edini.»

Na vrtu, glej, potuhnjeno preži, Jokler krilatca ne zasači. Požre ga in ko blisk na krov zbeži, pijan se razkorači.

Ob belem dnevu sanja sen nadut: v krilato bitje se spreminja, že dvojna mu pognala je perut, letavost ga prešinja.

Tedajci se požene v divji skok in ...ahoma na tla telebne. Ah, padeč bil je mnogo pre-globok, na kosce se razl.rebne.

Stremeti kvišku treba nam je vsem, posebno to velja za mlade. A dobro je, če svojo mero vem, sicer me zlo napade.

JUTROVČKI PIŠEJO

Dragi stric Matic! Če bi dobil milijon, bi kupil lepo hišo, nato bi pa kupil tak imeniten buffet, kakor so naši ljubljanski biffeti. Tam bi dajal revežem in otrokom zastonj jedila in sladoled, ter bi se s tem priksupil vsem ljudem. Seveda Tebe, stric Matic, bi tudi povabil, nato bi Te pa peljal v zakurjeno sobo, ko zmerom praviš da imaš revmatizem.

**Tomšič Zlatko, dijak II. b razr.
III. drž. r. gimn. v Ljubljani**

KRALJU ZEDINITELJU!

Leto tisoč osemdeset osmo,
srečno leto, ki si Ga rodilo!
Njega, ki nas je zedinil!
Njega, ki združil nas vse je!
Njega, ki nam je pred svetom dal ime!
Njega, ki je šel v smrt za nas!

*

Mi se Tebi bomo zahvalili,
dobri kralj, ne boj se,
s tem, da sinu zvesto bomo vsi služili,
se Ti bomo oddotžili!

**Ivan Predan, dijak IV. razr.
III. drž. r. gimn. v Ljubljani**

Dragi stric Matic! Nove znanke si dobil, stric Matic, ki jih še ne poznaš. Opisati Ti hočeva naš kraj. Živiva v Rajhenburgu. Posebno znamenita je rajhenburška bazilika, v katero priroma vsako leto mnogo romarjev in med njimi je zmerom dosti Ljubljancanov. Na hribčku nad trgom je samostan očetov trapistov. Izdelujejo sir, liker in čokolado. V trgu je tudi lep sokolski dom. Tudi jaz s sestrico hodim k telovadbi. Lepo Te pozdravljata in želita, da tudi Ti priromaš vsaj enkrat k nama v Rajhenburg

**Blaži in Majda Jeriček, uč. V.
in IV. razr. v Rajhenburgu**

Krizantema. Nekega jesenskega dne prikuka iz zemlje krizantema. Oči je imela še zaspane. Počasi jih odpira, gleda in opazuje. Vsa narava se pripravlja za zimo. Listje rumeni in odpada. Krizantema si misli: «Zakaj je vse tako tiho in mirno? Ljudje so otožni, zlasti še mladina. Črne zastave plapolajo na hišah.» Priletela je čebelica k nji in jih povedala, da so kralja umorili. Krizantema je pobesila glavico in zaplaka.

la. Proti večeru je prišel vrtnar in odtrgal drobno cvetko. Vpletel jo je v venec. Zjutraj pride gospa in vzame venec. Nese ga k mrtvemu kralju. Krizantema je otožno pogledala kralja in mu govorila: «Ko si šel iskat miru v zavezniško Francijo, si izgubil življenje. Veliko si delal za svojo domovino. Kralj, ali čuješ, kako plaka Tvoj narod?» A kralj je ni slišal. Tih in bledež je ležal med rožami. Tedaj je mala krizantema sklonila glavico in umrla.

**Ert Ljudmila, dijakinja
v Ljubljani, Kocenova ul. 11**

ZAJČEK

Z grma v zelnik je priskakal
zajček dolgouhi.
Iz gozda tiho prikorakal
lovec je bradati.
Zajček je požrešno zobal
zelje in poslušal,
ko je lovec tiho stopal,
streljati poskušal.
Zajček je preplašen skočil,
hitro je zbežal.
Ko je strel iz puške počil,
je zajec že odskakljal.
Lovec je debelo gledal,
ko se mu je zajec smejal.
Iz gozda ven se mu je rogal
in s tačicami figo kazal.
»Ne boš lovec me ustrelil
imam preurne noge.
Lovec ne boš se veselil
da moril bi zajčke nas uboge.

**Tome Tatjana, uč. I. a razr.
mešč. š. v Ljubljani, Gestrinova 4**

Dragi stric Matic! Danes se Ti prvič oglašim. Bojim se Tvojega požrešnega koša, da ne bi tudi moj spis vadel vanj. Mi imamo lepo muco, ki ji je ime Sivka. Imam jo zelo rad, ker se vedno umiva. Imamo tudi malega psička. Ime mu je Sultan. Zelo rad lovi podgane in miši. Lepo Te pozdravlja Tvoj

**Fric Andrej, uč. II. razr.
mešč. šole v Doluji Lendavi**

Manica:

Za razvedrilo

»Koliko je 3×3 ?« vpraša Primožek Marka.

»Čemu mi neki stavljaš take otročarije«, se razhudi Marko. »Saj že vsak učenec prvega razreda ve, da je 3×3 9«.

»Otročarija gori ali dol, jaz ti dokazem, da 3×3 ni 9, nego mnogo več«, reče Primožek in že nejevernemu Marku dokazuje s svinčnikom v roki:

»Glej, zdaj zapišem 3. To je enkrat tri. Nato zapišem poleg trojke še enkrat tri, takole 33. To je zdaj trintrideset. In končno pristavim zraven še eno tri, poglej je 333. Tako sem ti dokazal, da da 3×3 ni 9, nego tristo trideset in tri«.

Marko polglasno nekaj zagodrnja, ko vidi, da ima Primožek — četudi le po svojevrstnem triku — vendar le prav. A popolnoma potlačiti v koš, se pa le ne da kar tako. Malo pomisli in nato se obrne k tovarišu:

»Ti, ki vse veš, pa mi povej, koliko je deset in nič več?«

»Smešno vprašanje«, se namrgodi Primožek. »Deset in nič več ostane deset«.

Ne boš, ugovarja Marko in zdaj tudi on prične dokazovati s svinčnikom na papir:

»Vidiš, to je 10. Deset in nič več — sem rekel. Torej 10 in zdaj pridene en nič več zraven, pa pride število 100. — No, zdaj si se prepričal na lastne oči, da 10 in nič več ne ostane 10, nego 10 in nič več je 100!«

»Res, tudi ti imaš prav«, mu rad ali nerad mora priznati Primožek.

Križanka »Miš«

Vodoravno: 1. vera v izpolnitev želje; 3. čar Gorenjske; 5. umišljeno življenje; 6. globina v tekoči vodi.

Navpično: 1. dom čebel; 2. obrtnik; 3. nočno zabavišče; 4. pritrdilnica; 5. besedica neodločnosti.

Posetnica I.

Boris Kalesin

Kaj prodaja ta gospod?

Posetnica II.

Klavija Ceruč, Litija

Kaj je ta gospodična po poklicu?

Posetnica II'.

Dilo Jivcev

Kaj je ta mož po poklicu?

Slab strelec